

Ano. Byl to dusot nohou. Mnoha nohou. Otevřel jsem oči a spatřil, že kolem mě běží nějakí lidé s rozsvícenými čelovkami a zbraněmi v rukou. Mířili do jeskyně.

„Brrr,“ otřepal jsem se. To byl teda sen.“ Zhluboka jsem se nadechl a vděčně pohladil kouli. Pocítil jsem obrovskou úlevu.

Najednou se z jeskyně ozval ohromný řev. Jeden hargadon vyrazil ven z úkrytu a namířil si to přímo ke mně. Ztuhnul jsem hrůzou. Kousek přede mnou zvíře zavravoralo a padlo do prachu jeskyně. Jeho otevřená tlama plná ostrých zubů se zabořila do koule a já ji měl teď přímo před očima. Strašně jsem se lekl. Hrůzou jsem zavřel oči, a když jsem je otevřel, hleděl jsem

té šelmě skoro až do žaludku. Vykřikl jsem zděšením a rychle se odkulil, co nejdál to jen šlo.

Ležel jsem na břiše, hleděl do země a srdce mi bilo jako na poplach. Když jsem se trochu uklidnil, zvedl jsem hlavu a koukl na bezvládné tělo hargadona. Vedle něj jsem spatřil několik mužů s puškami. Zamávali na mě a pak se opřeli do koule. Ta se pohnula a hargadonova hlava se z ní svezla a žuchla na zem. Opřeli se do ní znovu, koule vykoulkla z jeskyně a po dalším záběru se vykulila ven.

Nezaváhal jsem ani vteřinu a už jsem měl pod prstem bílé tlačítko. Jen co jsem ho stiskl, koule se vznesla vzhůru a já pocítil obrovskou radost. Byl jsem zachráněn. Za chvíli jsem již plachtil vzduchem a rozhlížel se po svých kamarádech.

Vznášeli se kousek ode mě poblíž stromu, kde jsem je zahlédl poprvé. Hned jsem k nim zamířil. Bouřlivě mě přivítali a pak jsme se vznesli vzhůru a vylétli ven z propasti. Přistáli jsme na horní louce pod korunou mohutného stromu. Zrušili jsme křídla, sundali si vesty a přilby a sedli si v kruhu do trávy.

„Hej, Oliver! Slyšíš?“ zaslechl jsem najednou.

Škubl jsem sebou a zmateně se rozhlédl.

„No tak. Co je s tebou?“ zahřímal Snel. Mával rukama, jako by dirigoval orchestr, a když zpozoroval, že se na něj už konečně dívám, svěsil ruce a řekl: „Jsi v pohodě?“

Kývl jsem.

„Jsi opravdu v pohodě? Moc na to nevypadáš.“